

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

ЮГОСЛАВСКИ ДЕТСКИ ПЪСНИ

РОДНИ КЖТОВЕ

— Един американски подофицер е изобретил нов тип пушка. Изстрелът се произвежда чрез натискане едно копче, поставено на пушката.

— Ако потнит жлези на човъшкото тѣло се наставят една след друга, тѣхната дължина ще достигне около десет километра.

— Въ столицата на Исландия гр. Рейкиявик сж премахнати куминитѣ. За отопление на жилищата въ града занаят предъ ще се използват изобилнитѣ топли води. За целта сж построени специални инсталации и машини за отвеждане на водитѣ отъ много извори и нѣкои гейзери.

— Човѣшката кожа има повърхност около 2 кв. метра съ 20,000 метра кръвоносни съдове, 120 милиарда клетки, 80,000 метра нервни влакна и два милиона потни жлези.

— Въмѣсто бѣли престилки, лѣкаритѣ и хирургитѣ въ университетската клиника въ Санъ Франциско, Съединенитѣ държави, употребяват вече черни престилки.

— Един ковбой отъ Тексасъ, дошелъ наскоро въ Европа, се смѣта за единствения човѣкъ въ свѣта, който е дресиралъ орли, ястреби и крагуи, особень видъ свирепи соколи. Дресирането на тѣзи птици до сега се е смѣтало за невъзможно.

Есенни радости

Отъ Светоликъ Р. Милосавлевичъ

Есень плодна се разстала,
Пѣ днесъ полето цѣло;
Всичко го е народило,
А картофи—много дало.

Вѣтъръ вѣй,
Мирисъ лѣй,
Ей, картофи се пекатъ.

Вчера брахме царевица,
Днеска ще беремъ картофи,
Като ябълки, ржката —
Гледай, какъ ще ги изрови.

Вѣтъръ вѣй,
Мирисъ лѣй,
Ей, картофи се пекатъ.

Утре почва гроздоберътъ
Съ много подстави, кошове,
А пъкъ днеска ей така е,
Само ще пека картофи.

Вѣтъръ вѣй,
Мирисъ лѣй,
Ей, картофи се пекатъ.

Преведе: Стоянъ Георгиевъ

Печатница „Братство“ — София

Чешмата „Башъ Бунаръ“ въ Ловечъ
ДА СЕ ПОСМЪЕМЪ

— Можете ли ми каза, кое число сме днесъ?

— Ами че вижте отъ вестника, който се подава отъ джеба ви!

— Не може, вестникътъ е вчерашень...

Не знамъ деветъ години ли бѣхъ навършилъ, десетъ ли, ала помня, че една сутринъ мама ме събуди по-рано:

— Ставай, синко, — рече ми, — овчаръ ще си отъ днесъ!

Азъ толкова се зарадвахъ, че веднага скокнахъ отъ леглото и започнахъ бързо да се обущамъ. Тя забеляза радостта ми, усмихна се, но не каза нищо. А азъ бързамъ ли бързамъ. И имаше защо.

Омръзнало ми бѣше да ходя говедаръ. Дветѣ ни крави бѣха толкова щъркливи и немирни, че по цѣлъ день трѣбваше да тичамъ по тѣхъ. Изгубѣхъ ли ги, отиваха на пакостъ. Тогава пазачътъ ме пипваше за яката. Никому Богъ да не дава да попадне въ ржцетѣ на полски пазачъ. За насъ, пастирчетата, той е по-страшенъ отъ рогатия дяволъ.

Не само че бие и тегли ушитѣ, ами и торбата съ хлѣба взема.

Вижъ! Овцетѣ сж друго. Пасатъ си мирно и кротко и нито щърклѣятъ, нито се криятъ. Стане ли имъ топло, лѣгатъ подъ сѣнката — не мърдатъ.

Затуй друга сутринъ мама ме подканяше нѣколко пѣти, докато да изкарамъ кравитѣ на паша, а тая азъ самъ си сложихъ хлѣбъ, взехъ си тогата и докато тя да забележи, изкарахъ стадото.

Козитѣ навиха рога, трѣгнаха напредъ, а овцитѣ следъ тѣхъ. Като дръннаха ония ми ти звънци, заглушиха махалата. Азъ вървя следъ тѣхъ и стѣпвамъ гордо, гордо като пѣтелъ. Закарахъ ги на Тепето. Смѣсихме ги тамъ съ нѣколко други овчарчета и ги подкарахме къмъ Ливаде. Другитѣ, нали бѣха по-голѣми отъ мене, постоянно ми подвикватъ:

КОЗЕЛЪТЪ

Разказъ отъ Вл. Зеленгоровъ

— Тичай, Рачко, козитѣ се отбиха отъ пѣтя! Припна азъ, върна ги.

— Тичай, Рачко! Нѣколко овце останаха.

Върна се, прибера ги. Така презъ цѣлия день, че и на втория, третия, докато хората ожънаха.

— Ехъ, — въздъхнахъ азъ, — добре е овчаръ да си, ама да си голѣмъ, че да редишъ другитѣ, по-малкитѣ, тѣ да запираатъ, а ти само да ходишъ.

Но и това стана. Щомъ захванаха да прибиратъ снопитѣ, голѣмитѣ овчарчета останаха у домоветѣ си да помагатъ, а съ менъ пратиха по-малки деца. Почнахъ и азъ да заповѣдамъ. Тичатъ децата, запираатъ. И добре бѣше.

Но ето че азъ започнахъ да се гордѣя. И единъ день рекохъ на овчарчетата:

— Азъ съмъ генералъ, а вие войници.

— Ха, ха, генералъ, — засмѣ се Васко. — Такива ли сж генералитѣ? Ние, като ходихме въ София, татко ми показва единъ, ала той бѣше на конь и съ червено на панталона.

Това ме обиди. Защо да не съмъ генералъ? Червено на панталона ще си зашия лесно! Пъкъ и конь ще си намѣря, за да имъ докажа, че съмъ генералъ. Замислихъ се и още на другия день му намѣрихъ колая. Щомъ се събрахме, сложихъ юздичка на нашия козелъ Лиско. Метнахъ се на гърба му и викнахъ:

— Не приличамъ ли на генералъ, а?

Не приличамъ ли? Нѣмаше какво. Признахъ ме.

— Васко, — извикахъ твърдо.

— Слушамъ, господинъ генералъ.

— Възседни веднага вашия козелъ, заповѣдахъ му, — и се нареди задъ менъ. Отъ днесъ ти ще ми бждешъ ординарецъ!

Васко покорно изпълни заповѣдта ми. Отъ тогава всѣко овчарче се обръщаше къмъ мене съ „Господинъ Генералъ“ и изпълняваше заповѣдитѣ ми. Но кой знае защо, дожалѣ ми за мойтѣ другарчета.

Решихъ всички да ги произведа офицери, а стадата да бждатъ войници. Това стана въ единъ недѣленъ день. Всѣко овчарче бѣше сложило юзда на козелъ или коза и чакаше заповѣдитѣ ми. Трѣбваше да заповѣдамъ да възседнатъ, съ което тѣ ставаха вече офицери.

Азъ хванахъ юздата на моя Лиско, изгледахъ ги строго и викнахъ:

— Възседниии! Следъ туй бързо скокнахъ и се метнахъ на гърба на Лиско. Горкиятъ козелъ изврѣска жално и се струполи на земята.

При скачането бѣхъ му пребилъ гръбнака. Овчарчетата ме погледнаха съ изплашени очи и веднага пуснаха животнитѣ. Отказаха се да ставатъ офицери. Азъ погледнахъ нещастното животно и очитѣ ми се наляха съ сълзи. Бѣше ме страхъ, бѣше ми и мжно за него. Какво стана после, нѣма да ви показвамъ. То се случва съ всѣко дете, което направи по-голѣма пакостъ. Но то не е и важно. Важното е, че азъ завинаги се отказъхъ да язда не само козли, но и коне.

А до днесъ не ми е идвала мисълта да ставамъ повторно генералъ.